

се разпрѣдѣлятъ и грижитѣ, и богатата. Дружеството щѣше да бжде и училище, и народно събрание, и сждѣ, и всичко. Единъ жизнеспособенъ и здравъ организъмъ, трайно и хармонично споенъ, прѣвъзпиталъ душитъ, примирилъ много противорѣчия, убилъ много пороци. И тоя организъмъ, свързанъ съ широката мрѣжа на много други като него, ще видоизмѣни съвсѣмъ живота, ще доведе царството Божие на земята. Попъ Дочо искрено вѣрваше въ това. Макаръ и твърдѣ практиченъ, заробенъ отъ дребни интереси и смѣтки, нему все пакъ не му липсваше ентузиазма и чистия идеализъмъ, присѣщи на всѣки народенъ учителъ. А такъвъ попъ Дочо бѣше дълги години подредъ.

Той бѣше доволенъ отъ работата си. Най-послѣ основата бѣше положена, пжтътъ бѣше ясно начѣртанъ. Имаше вече полза, и довѣрието къмъ новото дружество бѣше спечелено. Оставаше да се работи по-нататъкъ и да се догражда започнатото. Попъ Дочо не криеше радостъта си. Но още по-доволенъ отъ него бѣше Вълчанъ. Той бѣше убѣденъ, че всичко се дължеше нему. Да се занимава съ дружественитѣ работи, да се допитватъ до него, да го хвалятъ, да чувствува, че е облѣченъ съ нѣкаква властъ, всичко това стана привичка и необходимостъ на стария чорбаджия. Синоветѣ му отдавна бѣха поели цѣлата работа и отъ него нѣмаха твърдѣ нужда. Той имаше много врѣме и го посветяваше изцѣло на дружеството. Неговата суетностъ растѣше всѣки день. Прѣслѣдванъ, измжчванъ и обижданъ отъ Гроздана, несправедливо споредъ него, той търсѣше хора, които да го почитатъ и уважаватъ. За дружественитѣ работи говорѣше като за свои собствени, дружеството сѣкашъ не бѣше нищо друго, освѣнъ едно лично негово дѣло, рѣшилъ да ошастливи съ него селото. Разбира се, че истинската пружина, която движеше всичко, бѣше попъ Дочо. Но на лице бѣше Вълчанъ. Донасяха нѣкаква стока. Прѣвъ извѣстяваше